

Marie Heilandová: Internet, telefon a já...

Technice nerozumím. Jsem typickým příkladem člověka, vlečeného pokrokem. Využívám jeho vymožeností, aniž bych chápala podstatu a způsob fungování.

Nakloněná rovina, kolo na hřídeli, páka a kladka - to ano. Zbytek je pro mne pochopitelný asi jako nekonečno vesmíru. Pokud jde o internet a jeho využití, funguje u nás třístupňově. Počítač s internetem - moje dcera - já. Rozvádět to nemá žádný smysl.

Telefon - to už je o něco veselejší. Jako malá holka - stojíc na špičkách na dřevěné stoličce - jsem hrdě točila kličkou starobylého černého telefonu v kanceláři místního družstva a s laskavou asistencí pana účetního prosila paní na poště o spojení s ordinací pana doktora. Babičku bolela záda a já se cítila velmi důležitá, když jsem mohla zajistit pomoc.

Zato když jsem před několika lety držela svůj první mobilní telefon... Připadal mi inteligentnější než já sama. Tolik toho uměl a věděl, ale já ne a ne si to zapamatovat a najít. Zelené světýlko spokojeně signalizovalo dostatek energie, červené varovně upozorňovalo. Místo přijetí hovoru jsem ho často rušila a dovolávala se úplně jinam, než jsem původně chtěla. Zkrátka - můj první mobilní telefon to se mnou opravdu neměl jednoduché, nicméně nějakým zázrakem jsme se spřátelili.

V současné době vlastním přístroj vhodný pro seniory a zrakově postižené, což je můj případ. Díky moderní zvětšovací technice jsem se naučila listovat v seznamu, přidávat kontakty, psát a číst textové zprávy. Mám radost, když se mi podaří zase o něco hlouběji proniknout do jeho tajemství.

Telefon má na zadní straně červené tlačítko, určené pro stav nouze. V případě potřeby rozesílá tísňové SMS a kontaktuje záchrannou službu. Když se mému vnoučkovi podařilo nechtěně toto SOS tlačítko aktivovat, nestačili jsme se divit my doma, ani naši sousedi na zahradě. Naštěstí jsem zatím tuto funkci nepotřebovala využít doopravdy.

Nepatřím k lidem, kteří bez mobilu neudělají ani krok, beru jej jako praktického pomocníka, možnost rychlého dorozumívání a informace, pro jistotu. Kdybych měla volit mezi kouřovými signály, bubny a mobilním telefonem, nebudu váhat. I já, absolutní technický antitalent, mobilní telefon oceňuji a dá se říci, že jsme kamarádi.

Přijde večer. Uvařím si konvici voňavého čaje, pohodlně se usadím v křesle a vytáčím číslo. Na druhé straně se ozve milý hlas mé nejlepší přítelkyně Elišky. Bariéry vzdálenosti a téměř nevidomých očí mizí. Naše myšlenky a pocity, radosti i starosti si běží po drátech vstříc a podávají si slova, jako když sedí lidé proti sobě a hledí si z očí do očí. Vzájemně si nasloucháme a je nám dobře.

Díky všem vynálezům, které pomáhají, aby si lidé byli blíž...